Η ιστορία του αμμαθκιού που ποσσιεπάζει

λέξεις και αισθήματα γύρω
από την σύγχρονη κυπριακή ιστορία

αθήνα 2023

Το ανα χείρας βιβλιαράκι χωρίζεται σε τρία μέρη. Στο πρώτο παρατίθεται αυτούσιο το ποίημα του Άδωνη Φλωρίδη "Η ιστορία του αμμαθκιού που ποσιεπάζει" όπως αυτό γράφτηκε τον Απρίλιο του 1994 στα κυπριακά. Στο δεύτερο μέρος επιχειρείται η απόδοση του στην Κοινή Νέα Ελληνική καθώς και η επεξήγηση των αναφορών του ποιητή – ιστορικών και μη–. Στο τελευταίο μέρος αποτυπώνονται οι θεωρητικές και συναισθηματικές αναζητήσεις των Ανδρέα Αναστασιάδη και Παναγιώτη Αχνιώτη οι οποίες αντλούνται από τα αφηγηματικά μέρη του ντοκιμαντέρ τους "Tongue".

Η ιστορία του αμμαθκιού που ποσιεπάζει

Όποθθεν δικλίσω, στραώννουμαι.
Ντζίζω δαμαί, τρέσιει πύον.
Που τες τρύπες στα κάντζιελλα του δημόσιου κήπου
τζιαι που τον μιναρέν της Κοφίνου.
Το σφαγείον Κοφίνου.
Τζιαι που τα φορτηγά
που κουβαλούσιν σιοίρους για πριζόλες
Τρέσιει τζιαι που το σχολείον της Τόχνης
τζιαι που το λεωφορείον του Κοτζιάτη
Που κουβαλά τους χωρκανούς στη χώραν
Μπορεί τζιαι στην Σκάλαν.
Μπορεί τζιαι πούποτε.
Όποθθεν περάσω εν με χωρεί.
Σφηνώνω.
Κάμνω τσας να χλιάσω που μέσα που κλειδαρότρυπες
μα τα ρομανίσια εν αγιωμένα.
Τζιαι μεινίσκω τζιαμαί χάσκοντας μεσ τ' αυλάτζιν
τζι ας σιύφκουν οι τζιτρινισμένες αναθρίκες
να μου πασπατέψουν τα μούτρα.
Άνοιξη.
Τζι ακόμα στάσσει ο ουρανός κλάμαν
τζιαι μιαν αγωνίαν
μιαν μανίαν
να καταντζιαστούν σε συρτάρκα
ούλλα τα πιτσικλιασμένα στους τοίχους μυαλά.
Παύση.
Όπου θκιαλλάξω βρέσιει "πονώ κανεί".
Που τα χαλαμάντουρα της Αρναουθκιάς που λείφκουν
τζιαι που τον καφενέν του παντοπουλείου
χωρίς τους μερακλήες
του καφέ
του ναρκιλέ
του αμανέ
του μαχαλλεπιού του γαλάτου
για του ροδοσταμμάτου

Όπου κάτσω, σηκωθώ τζιαι φύω
ύστερα εν τζιοιμούμαι
που κάτι ξιμαρισμένες φωτογραφίες στους τοίχους
τζιαι στες βιτρίνες
των μουσείων αγώνος
των άγονων μουσείων
των μουσείων της αγωνίας
τζιαι των πιτσικλιασμένων στους τοίχους μυαλών.
Όποθθεν φυσά αέρας
που τον βορράν
για που τον νότον
γέρνω
τζιαι τζιοιμούμαι
με τα παραμύθκια της στετές μου
της Αναστούς
της Παναγιωτούς
της Σιεριφές.
Που μπορεί να μεν την ελαλούσαν τζιαι τίποτε.
Που μπορεί να την ελαλούσαν τζιαι "τιποτε".
Όποιαν γλώσσαν μιλήσω ταττεύκω.
Με όποιαν γλώσσαν γλύψω τα χτάρματα μου παουρίζω
τζι αφήνω τα σιτάρκα τζιαι τους εφκαλύπτους
να σιύφκουν τζιαι να μου πασπατεύκουν τα μούτρα
τζιαι τες φοινιτζιές να γιναξιάζουν
όσον περνά ο τζιαρός
δίπλα που τες δόμες τζιαι τους ξεροποτάμους
τζιαι μεσ στες αυλάες της ψυσιής
της ψατζιής
της Αλόας τζιαι της Άσσιας
Παυση.
Όποθθεν στρίψω χάνουμαι.
Μεσ στα καντούνια τα αμέτρητα
με τα βαρέλια τζιαι τα ττέλλια
μεσ στες μολόσιες τζιαι τες καππαρκές
στη μεσην μιας σαχνιασμένης ασφάλτου
στο ποδά του ποτζιεί
στο ποτζιεί του ποδά.

Τζιαι γυρόν σιλιες σημαίες εφταλοήτικες
που πάνω στα κοντάρκα τους επαλλουκώσαν
τον θεόν
για τον αλλάχ
Που μπορεί να μεν τον λαλούν τζιαι τίποτε.
Που μπορεί να τον λαλούν τζιαι "Τιποτε".
Όπου δικλίσω
όπου κάτσω, φάω, σηκωστώ, πληρώσω τζιαι φύω
τσακρά.
Όπου τζιοιμηθώ, ξυπνήσω τζιαι νιφτώ
όπου αγαπήσω
ότι αγαπήσω
βουρά τζιαι φεύκει
σαν τζιείνους που επήαν
μα παραπάνω σαν τους άλλους που εν να ρτουν
σαν τον ουρανόν που στάσσει ακόμα
κλάμαν
τζιαι αγωνίαν
μιαν μανίαν
να καταντζιαστούν σε συρτάρκα
ούλλα τα πιτσικλιασμένα στους τοίχους μυαλά.
Ανοιξη.
Τζιαι εξιχάστηκα πάλε
να ποταυρίζουμαι πάνω που πλιθαρένιους τοίχους
τζιαι πέτρινες καμάρες
εξεχάστηκα να θκιαβάζω
την ιστορίαν του αμμαθκιού που ποσιεπάζει.

Η ιστορία του ματιού που ποσιεπάζει[1]

Οπού κιαν γυρίσω, τυφλώνομαι
Ακουμπάω εδώ, τρέχει πύο
Από τις τρύπες στα κάγκελα του Δημοσίου Κήπου

Και από το μιναρέ της Κοφίνου[2]
Το σφαγείο Κοφίνου[3]
Και από τα φορτηγά

Που κουβαλάνε γουρούνια για μπριζόλες
Τρέχει και από το σχολείο της Τόχνης[4]

Και από το Λεωφορείο του Κοτσιάτη[5]
Που μεταφέρει τους χωριανούς στη πρωτεύουσα
Μπορεί και στη σκάλα[6]
Μπορεί και πουθενά.
Από οπου και αν περάσω δεν χωράω,

Σφηνώνω

~

1. Η αρχική σημασία του ποσσεπάζω τζαι όπως προσωπικά το χρησιμοποιώ, ήταν το να κοιτάζεις έξω όπως είσαι σκεπασμένος (σκουλλισμένος) κάτω από τα στρωσίδια, όχι κατ'ανάγκην στα κρυφά, αλλά ξεπερνώντας ένα εμπόδιο που σε εμποδίζει να δεις. Δηλαδή μπορείς να πεις "ποσέπασε να δεις αν εν σβηστόν το φως στον διάδρομο", δηλαδή μετακινείς τα στρωσίδια φκάλλεις την μούρη σου έξω να δεις χωρίς απαραίτητα να πρέπει να το κάμεις στα κρυφά. Μεταφορικά συνήθως το ποσσεπάζω έχσει την σημασία του να κοιτάζεις συνήθως μέσα που κάτι που σου κρύβει τη θέα (όπως τα στρωσίδια ή ένα τοίχος) τζαι ναι μπορεί τζαι στα κρυφά ή χωρίς να γίνεις αντιληπτός, αλλά ζανά, όχι απαραίτητα. Τωρά υπάρχει τζαι η σχέση "από+σκέπη" (στέγη) που μπορεί τζαι να αναφέρεται στο κοιτάζω πάνω που τες στέγες των σπιτιών, αλλά τούτον εν εικασία δική μου. - [σχόλιο του ποιητή]

2. Η Κοφίνου ήταν τουρκοκυπριακός θύλακας στον οποίο επιτέθηκε η Εθνική Φρουρά το 1967, ως αποτέλεσμα, σκοτώθηκαν 24 τουρκοκύπριοι και 1 ελληνοκύπριος, ενώ χίλιοι περίπου τουρκοκύπριοι έμειναν άστεγοι. Η επίθεση στην Κοφίνου ήταν, τότε, το πιο βίαιο περιστατικό εθνοτικής βίας από το 1964. Η Εθνική Φρουρά εδημιουργήθηκε το 1964 δια νόμου(όταν πλέον το κυπριακό κράτος ελέγχετω εξ'ολοκλήρου από τους ελληνικύπριους), για να θεσμοθετήσει, να ελέγζει και να οργανώσει τις ελληνοκυπριακές δυνάμεις, που ήταν διάσπαρτες σε διάφορες παραστρατιωτικές ομάδες. Ο τουρκοκυπριακός εθνικισμός το 1958 εκφράζεται μέσω της παραστρατιωτικής οργάνωσης ΤΜΤ. Σήμερα η Εθνική Φρουρά αποτελεί τον τακτικό στρατό του κράτους του νότου ενώ η ΤΜΤ συγχωνεύτηκε στον στρατό που δημιουργήθηκε με την ίδρυση του κράτους του Βορρά . Αν και η εθνοτική βία μεταξύ των αντικρουόμενων εθνικισμών των δύο κοινοτήτων εντοπίζεται από τη δεκαετία του '50, τον Δεκέμβρη του 1963 ξεκινά ένας νέος, εντονότερος κύκλος εθνοτικής βίας στην Κύπρο, ο οποίος οδηγάει στην κατάρρευση της δικοινοτικής μορφής του ανεξάρτητου κυπριακού κράτους του 1960. Ως αποτέλεσμα των συγκρούσεων, οι δομές της Κυπριακής Δημοκρατίας περνούν κάτω από τον απόλυτο έλεγχο της ελληνοκυπριακής κοινότητας, με την τουρκοκυπριακή κοινότητα να αποκλείεται από τις κρατικές δομές και να συγκεντρώνεται σε περιοχές υπό τον έλεγχο της ΤΜΤ, οι οποίες έμειναν γνωστές ως 'θύλακες'.Στους θύλακες επιβλήθηκε καθεστώς αυστηρού εμπάργκο από τις ελληνοκυπριακές δυνάμεις, οδηγώντας στον αποκλεισμό και την οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση του πληθυσμού. Οι δυνάμεις των Ηνωμένων Εθνών, που έφτασαν στην Κύπρο τον Μάρτη του 1964(και παραμένουν μέχρι σήμερα), είχαν ως αρχικό στόχο την αποτροπή επανάληψης νέου κύκλου βίας, και τη διατήρηση της ειρήνης μέχρι την πολιτική διευθέτηση του Κυπριακού Προβλήματος.

3. Ως μια τραγικά σουρεαλιστική εξέληξη της ιστορίας το 1981 δημιουργίται στην περιοχή το μεγαλύτερο κρατικό σφαγείο το οποίο χρεοκοπεί το 2013.

4. Η σφαγή της Τόχνης αναφέρεται στην εκτέλεση 83 ή 84 Τουρκοκύπριων αιχμαλώτων, προερχόμενων κυρίως από το χωριό Τόχνη της επαρχίας Λάρνακας, από ενόπλους της ΕΟΚΑ Β', στις 14 Αυγούστου 1974, κατά τη διάρκεια της τουρκικής επέμβασης στην Κύπρο. Ελληνοκύπριοι από τα γύρω χωριά, αλλά και μέλη της ΕΟΚΑ Β' από την Τόχνη στις 13 Αυγούστου μάζεψαν όλους τους άνδρες άνω των 13 ετών στο δημοτικό σχολείο της κοινότητας. Την επόμενη μέρα οδηγήθηκαν στον τόπο της εκτέλεσης του.

5. Το χωριό του Κωτσιάτη κατα την περίοδο των διακοινοτικών συγκρούσεων αποτελούσε τουρκοκυπριακό θύλακα. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο μέχρι το 1975 ο Κοτσιάτης δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα καθώς το χωρίο βρισκόταν σε καθεστώς αποκλεισμού. Με το τέλος του πολέμου ο τρουρκοκυπριακός πληθυσμός του χωριού μεταφέρεται στο βόρειο τμήμα του νησιού.

6. Εναλλακτική ονομασία για την πόλη της Λάρνακας. Προκύπτει από την τουρκική λέξη 'Iskele' που σημαίνει 'αποβάθρα' καθώς αποτελούσε σημαντικό λιμάνι του νησιού. Παράλληλα στην συγκεκριμένη πόλη μέχρι πριν τον πόλεμο διατηρείτω ιστορική τουρκοκυπριακή συνοικία ο λεγόμενος "τουρκομαχαλάς της Σκάλας".

Κάνω λίγο να γλυστρίσω μέσα από κλειδαρότρυπες
Μα οι πόρτες είναι σκουριασμένες,
Και μένω εκεί χάσκοντας μέσα στο στ'αυλάκι
Κι ας σκύβουν οι κιτρινιασμένες αναθρίκες
Να μου πασπατέψουν τα μούτρα
Ανοιξη
Και ακόμα στάζει ο ουρανός κλάμα
Και μια αγωνία
Μια μανία
Να καταχωνιαστούν σε συρτάρια
Όλα τα πιτσιλιασμένα στους τοίχους μυαλά.[7]
Παύση
Οπού και αν βρεθώ βρέχει 'πονάω, φτάνει'
Από τα χαμόσπιτα της Αρναουθκιάς[8] που χάνονται
Και από το καφενείο του παντωπολείου
Χωρίς τους μερακλήδες του καφέ
Του ναργιλέ
Του αμανέ
Του μαχαλλεπιου[9] του γάλακτος
Και του ροδόνερου
Οπου κάτσω σηκωθώ και φύγω
Ύστερα δεν κοιμάμαι
Από κάτι λερωμένες φωτογραφίες στους τοίχους
Και στις βιτρίνες
Των μουσείων αγώνος[10]
Των άγονων μουσείων
Των μουσείων της αγωνίας
Και των πιτσιλιασμένων στους τοίχους μυαλών

~

7. Αφορά τα αιματοβαμμένα εκθέματα (αγχώνες, ρούχα κ.α.) του Μουσείου Αγώνος (Βλ. Παραπομπή 9).

8. Ιστορική συνοικία στην πόλη της Λεμεσού όπου υπήρχε σημαντικός πληθυσμός Τουρκοαλβανών. Η συνοικία πήρε το όνομα της από την τούρκικη λέξη Αρναούτ (Arnaout), η οποία σημαίνει Αλβανός.

9. Παραδοσιακό γλυκό της κύπρου το οποίο συναντάται σε διάφορες παραλλαγές στην Μέση Ανατολή.

10. Μουσείο αφιερωμένο στον ελληνοκυπριακο αγώνα ενάντια στη Βρεττανικη Αποικιοκρατεία. Στο μουσείο εκτίθενται έγγραφα, φωτογραφικό υλικό, προσωπικά αντικείμενα των ηρώων και άλλα αναμνηστικά που σχετίζονται με τον αγώνα κατά της Βρετανικής κυριαρχίας. Χαρακτηριστικά μια θηλιά κρέμεται από το ταβάνι, και εκτίθενται προσωπικά αντικείμενα του Γρίβα. Είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα των τρόπων με τους οποίους διαιωνίζεται ο ελληνοκυπριακός εθνικισμός και ενορχηστρώνεται η εθνική μνήμη. Το μουσείο αυτό συγκρίνεται χαρακτηριστικά με το μουσείο της Βαρβαρότητας στο Βορρά.

Από όπου φυσά αέρας
από το βορρά
Η από το νότο
Πλαγιάζω
Και κοιμάμαι
Με τα παραμύθια της της γιαγιάς μου
Της Άναστους
Της Παναγιωτούς
Της Σιεριφές
Που μπορεί να μην την λέγαν και τίποτα
Που μπορεί να την λέγαν και 'τίποτα'
Οποία γλώσσα μιλήσω τραυλίζω
Με όποια γλώσσα γλύψω τα γδαρσίματα μου ουρλιάζω
Και αφήνω τα σιτάρια και τους ευκάλυπτους[11]
Να σκύβουν και να μου πασπατεύουν τα μούτρα
Και τις φοινικιές να γινατιάζουν
Όσο περνάει ο καιρός
Δίπλα από τις ξερολιθιές και τους ξεροπόταμους
Και μέσα στις αυλές της ψυχής
Του φαρμακιού
Της Αλόας[12] και της Άσσιας[13]
Παύση

~

1. Στην Κύπρο διάφορα είδη ευκαλύπτου, κυρίως έυκαμπτου και σφαιρικού, εισήχθησαν το 1894 από την Αυστραλία από την βρετανική αποικιακή κυβέρνηση στο πλαίσιο προσπάθειας αποξήρανσης των ελών, λόγω της μεγάλης απορρόφησης νερού που κάνει ο ευκάλυπτος. Πλέον το νησί αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα ξηρασίας, ενώ οι υδροβιοτοποί του έχουν εξαληφθεί στο μεγαλύτερο τους ποσοστό

12. Η σφαγή της Μαράθας, του Σανταλάρη και της Αλόας αναφέρεται στην εκτέλεση Τουρκοκυπρίων από Ελληνοκύπριους, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 14 Αυγούστου 1974, κατά τη διάρκεια της δεύτερης Τουρκικής Εισβολής στην Κύπρο, στα χωριά Μαράθα, Σανταλάρη και Αλόδα,Συνολικά, 126 άτομα σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της σφαγής, ενώ είχαν προηγηθεί καθημερινοί βιασμοί γυναικών και κοριτσιών.

13. Ίσως, η μεγαλύτερη σφαγή σε βάρος Ελληνοκυπρίων, κατά τη δεύτερη φάση της τουρκικής επέμβασης στο νησί το 1974. Η Άσσια αποτελεί το χωριό με τον μεγαλύτερο αριθμό αγνοουμένων (84) ενώ μαρτυρίες αναφέρουν πως η επίθεση άφησε πίσω της 118 νεκρούς, τα πτώματα των οποίων αφέθηκαν να σαπίσουν για τουλάχιστον 5 μέρες μέσα στον καύσωνα του Αυγούστου.

Όπου κι αν στρίψω χάνομαι
Μέσα στα σοκάκια τα αμέτρητα
Τα βαρέλια και τα συρματοπλέγματα[14]
Μέσα στις μολόχες και καππαριές
Στη μέση μιας σαπισμένης ασφάλτου
Στο από εδώ του από εκεί
Στο από εκεί του από εδώ
Και γύρω τους χιλιάδες σημαίες εφταλοήτικες[15]
Και πάνω στα κοντάρια τους κάρφωσαν
Τον θεό
Ή τον αλλάχ
Που μπορεί να μην τον λένε και τίποτα
Που μπορεί να τον λένε και ΄τίποτα΄
Οπού στρίψω
Όπου κάτσω, φάω, σηκωθώ, πληρώσω και φύγω,
ραγίζει
Όπου κοιμηθώ, ξυπνήσω, νιφτώ,
Όπου αγαπήσω
Ότι αγαπήσω
Τρέχει και φεύγει
Σαν αυτούς που έφυγαν
Μα περισσότερο σαν τους άλλους που θά έρθουν
Σαν τον ουρανό που στάζει ακόμη
Κλάμα
Και μια αγωνία
Μια μανία
Να καταχωνιαστούν σε συρτάρια
Όλα τα πιτσιλισμένα στους τοίχους μυαλά.

~

14. Αναφέρεται στα βαρέλια και τα συρματοπλέγματα που χωρίζουν τις δύο πλευρές. Είναι ιδιαίτερα ορατά στη Λευκωσία, όπου η πράσινη γραμμή, χωρίζει την πόλη στα δύο. Η ελεγχόμενη από τον στρατό του ΟΗΕ ουδέτερη ζώνη, και η πολύ αμφισβητούμενη παρουσία του, θυμίζει διαρκώς το παράδοξο του κυπριακού ζητήματος, καθώς τα απομεινάρια του πολέμου, τα ερειπωμένα κτίρια της Νεκρής ζώνης, τα σάκια με άμμο, παραμένουν ως παρακμιακές αλλά πανταχού παρούσες διαιρέσεις.

15. Παραδοσιακό κυπριακό γεύμα με 7 συστατικά (εννοεί όλων των ειδών)

Άνοιξη
Και ξεχάστηκα πάλι
Να σκαρφαλώνω πάνω από πλιθαρένιους τοίχους
Και πέτρινες κάμαρες
Ξεχάστηκα να διαβάζω
την ιστορία του ματιού που ποσσιεπάζει



Κατά τη διάρκεια δημιουργίας της ταινίας αποφασίσαμε να συμπεριλάβουμε στην ιστορία μια σειρά που αφηγήσεις στο πρώτο πρόσωπο οι οποίες εστόχευκαν να συνομιλούν με την εξέλιξη των γεγονότων. Οι λόγοι που επήραμεν τούτην την απόφαση ήταν που την μια γιατί αντιλαμβανούμαστεν τους εαυτούς μας όι απλά ως σκηνοθέτες, αντιμετωπίζοντας έτσι την ιστορία που θέλουμε να πούμε με μια αποστασιοποίηση, αλλά ως κομμάτι τούτης της δυναμικής της ιστορίας του κυπριακού κινήματος. Οι δικές μας θέσεις προσπαθούν έτσι να συνομιλήσουν διαλεκτικά με τις θέσεις των ανθρώπων που ήρταν πρίν που μας, με τα δικά τους πολιτισμικά βιώματα τζαι τις δικές τους πολιτικές στοχεύσεις. Που την άλλη θεωρούμε ότι η δική μας φωνή προσπαθεί να συμπεριλάβει την γενιά των ατόμων που επολιτικοποιηθήκαν μακριά που τα γεγονότα που εδημιουργήσαν το κυπριακό αναδεικνύοντας έτσι σε πρώτη φάση την υποτίμηση της επεξεργασίας γύρω που τα θέματα του κυπριακού, σε δεύτερη όμως τη σύνδεση τζαι ανασύνθεση των πολιτικών μας προταγμάτων με το περιβάλλον όπου ζούμε.

Πεθανίσκω. Πεθανίσκουμε
.
Προσπαθούμε ατέρμονα να καταλάβουμε τι σημαίνει τούτη η διαδικασία ενώ μαχούμαστε να μετατρέψουμε τη θλίψη της απώλειας σε γενετήσια έκσταση:
Κάμνουμε δικά μας τα ερωτήματα που έθεσαν τα αγαπημένα πρόσωπα.
Σαν περπατούμε, σφυρούμε άτσαλα το τραούδι που αφήσαν πίσω τους.
Γεννημένοι κάπου μες το 90 σε ένα νησί που φαντάζει να έν ανέκαθεν μοιρασμένο, ανακαλύψαμε πως η ίδια η ζωή μας, ο εαυτός μας μπορεί να εν τζιαι ο ίδιος μοιρασμένος, όσον οι ουτοπίες μας αντικαθιστούνται που στρατιωτικά εμβατήρια τζιαι σειρήνες πολέμου. Τζιαι ενώ ο θάνατος δημιουργεί την απορία της γέννησης, εμείς διερωτούμαστε πως μπορούμε να ανασυγκροτήσουμε την υπόσχεση για μια ζωή που να υπερβαίνει βαρέλλες τζιαι διαχωρισμούς.

Εννεν ούλλοι οι θάνατοι οι ίδιοι όμως, ο κάθε ένας έσιει ένα βλέμμα για μας. Η γεωγραφία της Κύπρου εν τα κρυφά νεκροταφεία, τα οπλοστάσια της αποικιοκρατίας τζιαι του εθνικισμού πάνω στα οποία περπατούμε κάθε μέρα τζιαι ας μεν το καταλαβαίνουμε

– οι δρόμοι της πόλης έχουν ονόματα δολοφόνων–

Οάνατοι όι το απομεσήμερο, θάνατοι που εν υπήρξε για λλόου τους ταφόπλακα, που ξαναπεθανίσκουν κάθε φορά που χάννουνται που τις σκέψεις των αθρώπων. Τζιαι υπάρχουν μόνο σαν τα φαντάσματα για να στοισειώνουν τα σκοτάδκια μας.

Η πρόοδος μέσα στην ανθρώπινη ιστορία επαρομοιάστηκε σαν ένας σωρός που ερείπια, πτώματα τζιαι συντρίμμια που στοιβάζουνται ως τον ουρανό. Η σωρός εν η απόλυτη έρημος του πραγματικού, τζιαι μείς άντι να θωρούμεν τους ουρανούς, ανάστροφα με φκυάρκα τζαι φανάρκα μές τη φυλακή του παρόντος γυρέφκουμεν το φώς.
Στην Κύπρο ο αγώνας για τη ζωή εν ο αγώνας για να αναγνωριστούν οι κρυφοί μας θανάτοι.

Αλλά πως μπορούμε να μιλήσουμε για τούντα πράματα;
Αναγκαστικά γυρέφκουμε μια γλώσσα που να μπορεί να τα εκφράσει. Μια γλώσσα που ενώ μιλά για απώλεια να φέρει τζιαι το κλάμαν της γέννας μαζί. Να σχει τη δυναμική της ιστορίας τζαι την ποιητική των παραμυθκιών που αναγιώννουν κοπελλούθκια τζαι πλάθουν φαντασιακά καταφύγια.

Έ τζαι ποιού έθνους; Του ποτζεί για του ποδά;

Εν μια συνεχής αγωνία για το ποιάν ταυτότητα μπορούν οι κάτοικοι τούντου νησιού να αποδεχτούν, μια συνεχής αγωνία για το αν χρειάζεται καν μια ταυτότητα.

Η ιστορία της κυπριακής συνείδησης εν η ταραχώδης προσπάθεια προσδιορισμού της.
Για τες γενιές που εζήσαν την εμπειρία της συνύπαρξης, έστω τζαι αποσπασματικά, η κυπριακότητα εμπόρεσε να προσδιοριστεί στη βάση των συναισθημάτων αλλά τζιαι της άρνησης να εξαρτηθούν που κάθε λογής μητέρες.

Εμείς όμως, μεγαλωμένοι μες την κανονικοποίηση της διχοτόμησης, ανίκανοι να προσδιορίσουμε τα φαντασιακά μας στην πραγματικότητα, εσκιτσάραμεν γεωγραφίες που εθέλαν να υπερβαίνουν το κενό λόγο του κυπριακού με μιαν αφελεία που υποβίβαζε το οικείο για χάρη του οικουμενικού.
Γεννημένοι τζαι μεγαλωμένοι μες τα ερειπωμένα πολυβολεία τζαι τους κομμένους δρόμους της πόλης, τοπία που ελειτουργούσαν πρώτα σαν παιδότοποι τζιαι ύστερα σαν αγαπημένα στέκκια, ήρταμεν να βρουμεν την κυπριακή συνείδηση ως εργαλείο σύνδεσης του δαμέ με το τζιαμέ, ως ανάγκη επανανοηματοδότησης μιας απαθούς κατάστασης,
ως το δικαίωμα ζωής στην Κύπρο χωρίς κυπριακό πρόβλημα.

Σε κάθε χαραμαθκιά που αννοιεί, ο τυφλοπόντικας φωλιάζει
.
Γεννημένος τζιαι μεγαλωμένος μες το βαθύ πισσούρι, σκάφκει σύραγγες, γυρέφκει να αλώσει την πόλη των δολοφόνων αντίστροφα τζιαι υπόγεια. Τζιαι όσο περνά ο τζιαρός, όσο πιο πολλα λιώνουν οι βαρέλλες μες τις στράτες τζιαι τα καντούνια, τόσο σφίγγει το κουγκρί που τες κρατά μαζί μες τα μυαλά τζιαι τες ψυσιές των αθρώπων.

Μια δεκαετία μετά που μας επρωτομίλησε η «ιστορία του αμμαθκιού που ποσσιεπάζει» τζιαι ενώ συνεχίζουμε να ψάχνουμε τη γλώσσα για να μιλούμε για τους θανάτους

- για τζίνους που εφύαν μα πιο πολλά για τζίνους που εννα έρτουν-

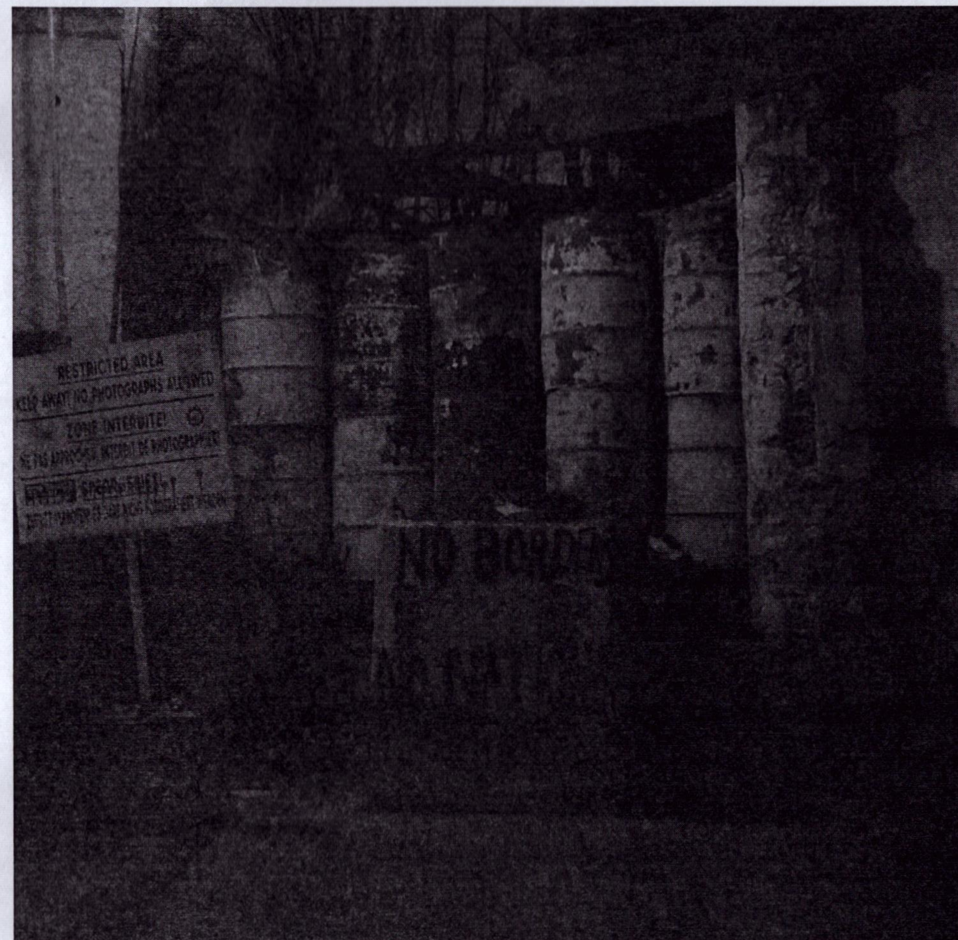
εξηαστήκαμε να ταιτεύκουμε τις ίδιες λέξεις πάλε
με όποια γλώσσα τζιαι αν έβρουμε.

Στην Λευκωσία, τη μόνη πόλη που εν 2 φορές πρωτεύουσα,
μαχούμαστε τζιαι μεις να είμαστε 2 φορές χωραίτες.

Που τον Ακάμα ως την Μεσαορία τζιαι που την Καρπασία
ως την θάλασσα της Λευκωσίας,
διαγράφουμαι καινούργιες πράσινες γραμμές
που εν μοιάζουν σε τίποτε
με τις νεκροζώνες της Πράσινης Γραμμής.

Στη μνήμη του
Κωστή Αχνιώτη

«ο κωστής είσχεν μιαν μανία με το τείχος,
ήταν ερωτευμένος με το τείχος
για να το ρίψει κάτω»



«Η κυπριακή συνείδηση

έχει την

υπεροψία των περιθωριακών»